

Effectiveness of Dialectical Behavior Therapy on Attachment Style, Interpersonal Compatibility, and Communication Pattern of People with Bulimia Nervosa

Farnoosh Ghasemi ¹, Hamid Atashpour ²

1. Master's student in clinical psychology, khorasgan branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran.

2. (Corresponding author) * Associate Professor, Department of Psychology, khorasgan Azad University, Isfahan, Iran.

Abstract

Aim and Background: The existence of problems in attachment style, interpersonal compatibility and communication pattern is evident in people with bulimia nervosa. The present study was conducted with the aim of investigating the effectiveness of dialectical behavior therapy on attachment style, interpersonal compatibility and communication pattern of people with bulimia nervosa in Isfahan city.

Methods and Materials: The current research method was quantitative and of the type of semi-experimental studies with a pre-test-post-test design with a control group. The statistical population of the present study included people suffering from bulimia nervosa in Isfahan city who visited the health centers of Isfahan city in 1401. In this study, 30 women with bulimia nervosa disorder who were diagnosed by psychologists and psychiatrists were selected by sampling method. The people in the control and experimental groups completed the attachment style, interpersonal compatibility and communication pattern questionnaires in two stages, pre-test and post-test. Multivariate covariance test and spss-23 software were used for data analysis.

Findings: The results showed that dialectical behavior therapy had a significant effect on secure attachment style, avoidant attachment style, constructive communication, creditor woman communication pattern, mutual withdrawal communication pattern and interpersonal compatibility ($p < 0.05$), but there was no significant effect on the anxious attachment style, the communication pattern of the creditor-debtor, and the communication pattern of the debtor's wife.

Conclusions: From the findings of the present study, it can be concluded that psychologists and psychiatrists can increase the secure attachment style, interpersonal compatibility, constructive communication pattern and decrease the avoidant attachment style, the withdrawn and demanding behavior pattern of women with bulimia nervosa. Use dialectical therapy and its techniques.

Keywords: communication pattern, bulimia nervosa, dialectical behavior therapy, interpersonal compatibility, attachment style

Citation: Ghasemi F, Atashpour H. Effectiveness of Dialectical Behavior Therapy on Attachment Style, Interpersonal Compatibility, and Communication Pattern of People with Bulimia Nervosa. Res Behav Sci 2023; 21(4): 741-752.

* Hamid Atashpour,
Email: hamidatashpour@gmail.com

اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی افراد مبتلا به پرخوری عصبی شهر اصفهان

فروش قاسمی^۱، حمید آتش‌پور^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، واحد خوارسگان، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران.
۲- (نویسنده مسئول) * دانشیار گروه روانشناسی، دانشگاه آزاد خوارسگان، اصفهان، ایران.

چکیده

زمینه و هدف: وجود مشکلات در سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی در افراد مبتلا به اختلال پرخوری عصبی مشهود است، از این رو پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی افراد مبتلا به پرخوری عصبی شهر اصفهان انجام گرفت.

مواد و روش‌ها: روش پژوهش حاضر کمی و از نوع مطالعات نیمه‌آزمایشی با طرح پیش‌آزمون - پس‌آزمون همراه با گروه گواه بود. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل افراد مبتلا به پرخوری عصبی شهر اصفهان بود که در سال ۱۴۰۱ به مراکز درمانی شهر اصفهان مراجعه کرده بودند، در این مطالعه تعداد ۳۰ زن مبتلا به اختلال پرخوری عصبی که توسط روان‌شناس و روانپزشک تشخیص داده شده بودند با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. افراد حاضر در گروه گواه و آزمایش در دو مرحله پیش‌آزمون و پس‌آزمون به تکمیل پرسش‌نامه‌های سبک دلبستگی، سازگاری اجتماعی و الگوی ارتباطی پرداختند. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از آزمون کوواریانس چندمتغیره و نرم‌افزار SPSS-23 استفاده شد.

یافته‌ها: نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده‌ها نشان داد که رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی ایمن، سبک دلبستگی اجتنابی، ارتباط سازنده، الگوی ارتباطی زن طلبکار، الگوی ارتباطی کناره‌گیری متقابل و سازگاری بین‌فردی تأثیر معناداری داشته است ($p < 0/05$)، اما بر سبک دلبستگی اضطرابی، الگوی ارتباطی طلبکار بدهکار و الگوی ارتباطی زن بدهکار تأثیر معناداری نداشت.

نتیجه‌گیری: از یافته‌های پژوهش حاضر می‌توان نتیجه گرفت که روان‌شناسان و روانپزشکان می‌توانند برای افزایش سبک دلبستگی ایمن، سازگاری بین‌فردی، الگوی ارتباطی سازنده و کاهش سبک دلبستگی اجتنابی، الگوی ارتباطی کناره‌گیر و زن طلبکار، زنان مبتلا به پرخوری عصبی از رفتاردرمانی دیالکتیک و تکنیک‌های آن استفاده کنند.

واژه‌های کلیدی: الگوی ارتباطی، پرخوری عصبی، رفتاردرمانی دیالکتیک، سازگاری بین‌فردی، سبک دلبستگی.

ارجاع: قاسمی فروش، آتش‌پور حمید. اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی افراد مبتلا به پرخوری عصبی شهر اصفهان. مجله تحقیقات علوم رفتاری ۱۴۰۲؛ ۲۱(۴): ۷۴۱-۷۵۲.

*- حمید آتش‌پور،

رایانامه: hamidatashpour@gmail.com

مقدمه

اختلال خوردن یکی از بیماری‌های شایع روان‌شناختی است که بر سلامت جسمانی و روان‌شناختی و عملکرد روزانه انسان تأثیر منفی می‌گذارد (۱). یکی از شایع‌ترین انواع اختلال خوردن است اختلال پرخوری عصبی که با دوره‌های مکرر پرخوری و رفتارهای جبرانی نامناسب مشخص می‌شود به‌گونه‌ای که این رفتارها در ارتباط با نگرانی‌های شدید در رابطه با وزن و شکل بدن و با هدف جلوگیری از افزایش وزن صورت می‌گیرد (۲). میزان شیوع و همه‌گیری اختلال پرخوری عصبی برای زنان ۳ درصد و برای مردان ۱ درصد گزارش شده است (۳). پرخوری عصبی با مشکلات قابل توجه در سلامت روان‌شناختی، سلامت جسمانی، عملکرد اجتماعی، میزان بالای مزمن شدن بیماری و هم ابتلایی با سایر بیماری‌ها همراه است (۴). مطالعات مختلفی نشان می‌دهد که افراد مبتلا به اختلال پرخوری عصبی در برقراری و حفظ رابطه اجتماعی دچار مشکلات متعددی هستند، اضطراب و افسردگی بالایی را تجربه می‌کنند، این افراد از کیفیت زندگی پایینی برخوردار هستند، در تنظیم هیجان مشکلات متعددی دارند و درگیر سبک دلبستگی اجتنابی و اضطرابی هستند (۵-۷).

یکی از نگرانی‌ها و مشکلات عمده در افراد مبتلا به اختلال خوردن سبک دلبستگی ناایمن است، به‌گونه‌ای در افراد مبتلا به اختلال خوردن وجود حداقل یک نوع سبک دلبستگی ناایمن از نوع اضطرابی یا اجتنابی دیده شده است (۷). مفهوم علمی دلبستگی در سال ۱۹۸۲ برای نخستین بار به وسیله جان بالبی به‌عنوان پیوند و ارتباط بین والد یا مراقب با فرد در نظر گرفته شد (۸). در مطالعه نتایج حاکی از آن بود که افزایش شیوع سبک دلبستگی ناایمن در افراد مبتلا به اختلال خوردن در مقایسه با افراد سالم بیشتر است، به‌گونه‌ای که بروز سبک دلبستگی ناایمن در افراد مبتلا به اختلال خوردن و انواع آن حدود ۷۰ درصد گزارش شده است (۹). روسی و همکاراندر مطالعه خود نشان دادند که دلبستگی ناایمن پیش‌بینی‌کننده قدرتمندی برای آسیب‌شناسی روانی در بزرگسالان مبتلا به پرخوری عصبی و کم‌اشتهایی عصبی می‌داند (۱۰). افرادی که سبک دلبستگی ناایمن دارند اضطراب و افسردگی بیشتری را تجربه می‌کنند (۱۱)، رفتار خوردن ناسالمی دارند (۱۲) و رابط بین‌فردی بی‌ثباتی دارند و از بهزیستی روان‌شناختی پایین‌تری برخوردارند (۱۳).

یکی دیگر از متغیرهایی که می‌تواند نوع رابطه علت و معلولی و دوسویه با اختلال خوردن داشته باشد، متغیر الگوی ارتباطی است (۱۴). ارتباط یکی از مهم‌ترین، پیچیده‌ترین و فراگیرترین بعد رفتاری در انسان است که نقش بسیار مهمی در زندگی انسان‌ها دارد به‌گونه‌ای که زندگی روزمره انسان‌ها به شدت تحت تأثیر ارتباطشان با دیگران قرار دارد (۱۵). وجود الگوی ارتباطی سازنده و غیرسازنده در ارتباط با دیگران می‌تواند به ترتیب سبب بهبود و درمان اختلال خوردن یا تشدید و افزایش رفتارهای اختلال خوردن می‌شود (۱۶). مونتون و همکاران (۱۵) در پژوهش خود به این نتیجه رسیدند که زنان مبتلا به اختلال خوردن پاسخ‌های خصمانه و انجمادی به استرس‌های روانی اجتماعی می‌دهند و این افراد بیشتر از الگوی های ارتباطی تسلیم یا گریز در تعاملات خود استفاده می‌کنند. همچنین هریسون (۱۷) در مطالعه خود بیان کرد که افراد مبتلا به اختلال خوردن در استفاده از رفتارهای ارتباطی غیر کلامی که دارای نقش مهمی در ابراز هیجان‌ها هستند، تفاوت معناداری با جمعیت عادی دارند و این افراد کمتر از رفتارهای ارتباطی غیر کلامی استفاده می‌کنند که این امر سبب نقص و ناکارآمدی در ابراز هیجان و مشکلات رفتار خوردن می‌شود.

مشکلات و ناسازگاری بین‌فردی نقش بسیار مهم و با اهمیتی در رشد و حفظ اختلال خوردن دارد، به‌گونه‌ای که در این افراد دشواری در ارتباط بین‌فردی سازگاران بسیار شایع است (۱۸). سازگاری بین‌فردی به‌عنوان مهارت‌ها و رفتارهایی که فرد برای وارد شدن به روابط انطباقی و مثبت با سایر افراد و گروه‌های اجتماعی نیاز دارد تعریف می‌شود (۱۹). در این فرایند فرد رفتار خود را برای منظور برقرار کردن رابطه هماهنگ‌تر بین خود و محیط پیرامونش تغییر و تعدیل می‌کند (۲۰). افراد مبتلا به پرخوری عصبی در روابط بین‌فردی خود از مشکلات و ناسازگاری بین‌فردی رنج می‌برند در این خصوص ارسال و همکاران معتقدند که مشکلات بین‌فردی در بیماران مبتلا به پرخوری عصبی بیشتر به بی‌اعتمادی بین‌فردی و تعامل منفی و درگیری با دیگران مربوط می‌شود (۲۱). در مطالعه نیز نشان داده شده است که بدعملکردی یا ناسازگاری بین‌فردی به واسطه کاهش عزت نفس و تشدید عواطف منفی، کمبود روابط نزدیک و تجربیات احساس انزوای اجتماعی مولفه محوری در انواع مختلف اختلال خوردن است (۲۲). به‌طورکلی با توجه به مشکلاتی که افراد مبتلا به اختلال پرخوری عصبی در حوزه سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی دارند، و از

آماری پژوهش شده است، با بررسی در مطالعات مختلف بروز مشکل در سبک دلبستگی، سازگاری بین فردی و الگوی ارتباطی در افراد مبتلا به اختلال خوردن مشاهده گردیده است و از طرف دیگر پیامدهای این متغیرها توجه محققین به این عوامل را به خود جلب کرده است. در مطالعات مختلفی اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر روی این متغیرها به صورت جداگانه و در جوامع گوناگونی بررسی شده بود که گاه با نتایج متناقضی همراه بوده است، به طور کلی در خصوص اثربخشی این مداخله بر روی این متغیرها در افراد مبتلا به اختلال پر خوری عصبی مطالعات بسیار اندکی صورت گرفته است که می توان نوعی خلاصه مطالعاتی را در این جامعه مشاهده کرد که آن مطالعه به دنبال پر کردن خلاصه مطالعاتی در این حوزه است، از آنجایی که پژوهش حاضر به بررسی رفتاردرمانی دیالکتیک بر روی هر سه متغیر پرداخته است این مطالعه دارای نوآوری در این زمینه می باشد، براین اساس با توجه به مطالب مطرح شده پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، سازگاری بین فردی و الگوی ارتباطی افراد مبتلا به پر خوری عصبی شهر اصفهان انجام گرفت.

مواد و روشها

روش پژوهش حاضر کمی و از نوع مطالعات نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون - پس آزمون همراه با گروه گواه بود. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل افراد مبتلا به پر خوری عصبی شهر اصفهان بود که در سال ۱۴۰۱ به بیمارستانها و مراکز درمانی شهر اصفهان مراجعه کرده بودند. از آنجایی که در مطالعات آزمایشی تعداد حجم نمونه عمده‌تاً برابر با ۳۰ نفر در نظر گرفته می شود در این پژوهش نیز تعداد ۳۰ نفر به عنوان حجم نمونه در نظر گرفته شده است. ابتدا با توجه به تشخیص روان شناسان یا روانپزشکان تعداد ۳۰ نفر از زنان مبتلا به پر خوری عصبی با روش نمونه گیری در دسترس به عنوان نمونه پژوهش انتخاب گردیدند، سپس این افراد به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش و گواه گمارده شدند. افراد حاضر در این مطالعه در دو مرحله پیش آزمون و پس آزمون به تکمیل پرسشنامه های پژوهش پرداختند. افراد شرکت کننده در گروه گواه ۸ جلسه تحت رفتاردرمانی دیالکتیک قرار گرفتند؛ اما گروه گواه مداخله ای دریافت نکردند.

طرفی دیگر مشکلات و پیامدهای منفی که این متغیرها در حوزه های مختلف زندگی و تشدید بیماری پر خوری عصبی ایجاد می کند، بر این اساس به کار بردن اقدامات درمانی موثر و بهنگام برای کمک به این افراد اهمیت دوچندانی پیدا کرده است.

در کنار روش های درمانی متعددی که برای کمک به افراد مبتلا به اختلال خوردن به ویژه پر خوری عصبی دیده است، اخیراً محققان و متخصصان رویکرد رفتاردرمانی دیالکتیک را کاهش مشکلات و تقویت ویژگی های مثبت این افراد به کار برده اند (۲۳). رفتاردرمانی دیالکتیک به عنوان یک رویکرد درمانی شناختی رفتاری موثر و تأیید شده در نظر گرفته می شود که نخستین بار توسط لینهان مطرح شد (۲۴). رفتاردرمانی دیالکتیک به واسطه تاکید بر رفع هسته اصلی اختلالات یعنی دشواری در تنظیم هیجان معمولاً در روان درمانی برای افرادی با مشکلات پیچیده روان شناختی مورد استفاده قرار می گیرد (۲۵). رفتاردرمانی دیالکتیک از راهبردهای تغییر شناختی و رفتاری مانند آموزش مهارت های مقابله ای، مهارت تنظیم هیجان، مهارت ذهن آگاهی، مهارت تحمل پریشانی و مهارت بین فردی برای بهبود توانایی فرد در پذیرش خود، تنظیم هیجان، کنترل رفتار تاکید دارد که می تواند با پیامدهای مثبت روان شناختی، جسمانی و اجتماعی همراه باشد (۲۶). در خصوص تأثیر رفتاردرمانی دیالکتیک بر اختلال خوردن مطالعات مختلفی صورت گرفته است، لامرز و همکاران در پژوهش خود نشان دادند که رفتاردرمانی دیالکتیک بر کاهش علایم اختلال پر خوری تأثیر معناداری داشته است (۲۳). در ارتباط با متغیرهای پژوهش رفتاردرمانی دیالکتیک بر بهبود سبک دلبستگی ایمن و کاهش سبک دلبستگی نایمن تأثیر معناداری داشته است (۲۷) - (۲۸). در بخش دیگر مطالعه خبیر و همکاران (۲۷) تأثیر معنادار این رویکرد بر سبک دلبستگی ایمن تأیید نشد. اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سازگاری زناشویی و سازگاری اجتماعی تأیید شده است (۲۹-۳۰)، همچنین نتایج مطالعات حمید و همکاران (۳۱)، حبیب الله زاده و همکاران (۳۲) و شیخ هادی سیروئی و همکاران (۳۳) حکایت از اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر الگوی ارتباطی آشفته، ارتباط بین فردی سازنده، سبک های سازنده و غیرسازنده ارتباطی داشته است.

افراد مبتلا به اختلال پر خوری عصبی با مشکلات متعددی در حوزه سلامت جسمانی، روان شناختی و اجتماعی مواجهه هستند که همین امر سبب انتخاب این افراد به عنوان جامعه

پرسش‌نامه سبک دلبستگی: پرسش‌نامه سبک دلبستگی توسط هازن و شیور ۱۹۸۷ تهیه شده است. این پرسشنامه دارای ۱۵ سؤال است که به هر یک از سه سبک دلبستگی ایمن، اجتنابی و اضطرابی ۵ سؤال تعلق می‌گیرد، شیوه نمره‌گذاری در مقیاس به شکل طیف لیکرت از هرگز (نمره صفر) تا تقریباً همیشه (نمره ۴) صورت می‌گیرد نمرات خرده مقیاس‌های دلبستگی توسط پنج سؤال در هر خرده مقیاس به دست می‌آید (هازن و شیور، ۱۹۸۷). هازن و شیور پایایی بازمیابی کل این پرسشنامه ۰/۸۱ و پایایی با آلفای کرونباخ ۰/۷۸ به دست آوردند، هازن و شیور روایی صوری و محتوایی را خوب گزارش نمودند و روایی سازه آن را در حد بسیار مطلوبی گزارش کردند (۳۴) پایایی آلفای کرونباخ این پرسشنامه در پژوهش رحیمیان و همکاران (۳۵) برای کل آزمون سبک دوسوگرا، اجتنابی و ایمن به ترتیب ۰/۷۵ و ۰/۸۳ و ۰/۸۱ و ۰/۷۷ به دست آمد که پایایی مطلوب را نشان می‌دهد. در پژوهش حاضر ضریب آلفای کرونباخ برای سبک دلبستگی ایمن، اجتنابی و اضطرابی به ترتیب برابر با ۰/۸۷۹، ۰/۸۹۷، ۰/۸۲۳ به دست آمده است.

پرسش‌نامه الگوی ارتباطی: پرسشنامه الگوهای ارتباطی با هدف سنجش الگوها و شیوه‌های ارتباطی توسط کریستنسن و سولاری در سال ۱۹۸۴ طراحی گردیده است، این پرسش‌نامه از ۳۵ سؤال تشکیل شده است افراد بر اساس تصور سبک ارتباطی خود در سه مرحله خاص و مفروض از تعارض زناشویی به تکمیل پرسشنامه اقدام می‌کند این مراحل عبارت از زمانی که مسئله و مشکلی وجود دارد ۳ سؤال، هنگام بحث در مورد مشکل ۱۸ سؤال و پس از بحث در مورد مشکل ۱۳ سؤال می‌باشد. این پرسشنامه در یک طیف لیکرت ۹ درجه از کاملاً ممکن است کاملاً ناممکن است نمره‌گذاری می‌شود پرسشنامه از ۵ زیرمقیاس تشکیل شده است که شامل ارتباط سازنده، ارتباط طلبکار بدهکار، الگوی ارتباطی زن طلبکار مرد بدهکار، الگوی ارتباطی مرد طلبکار زن بدهکار و کناره‌گیری متقابل تشکیل شده است که در نسخه اصلی میزان آلفای کرونباخ برای این خرده مقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۷۸، ۰/۶۹، ۰/۶۸، ۰/۷۲ و ۰/۶۶ است (۳۶). صمدزاده و همکاران (۳۷) در پژوهش خود نشان دادند که ضریب آلفای کرونباخ در این پرسشنامه ۰/۷۶ برای نمره کل مقیاس به دست آمده است. در پژوهش حاضر ضریب آلفای کرونباخ برای زیرمقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۸۹۱، ۰/۷۹۹، ۰/۹۰۲، ۰/۸۵۶، ۰/۸۴۴ محاسبه شده است.

پرسش‌نامه الگوی ارتباطی: پرسشنامه الگوهای ارتباطی با هدف سنجش الگوها و شیوه‌های ارتباطی توسط کریستنسن و سولاری در سال ۱۹۸۴ طراحی گردیده است، این پرسش‌نامه از ۳۵ سؤال تشکیل شده است افراد بر اساس تصور سبک ارتباطی خود در سه مرحله خاص و مفروض از تعارض زناشویی به تکمیل پرسشنامه اقدام می‌کند این مراحل عبارت از زمانی که مسئله و مشکلی وجود دارد ۳ سؤال، هنگام بحث در مورد مشکل ۱۸ سؤال و پس از بحث در مورد مشکل ۱۳ سؤال می‌باشد. این پرسشنامه در یک طیف لیکرت ۹ درجه از کاملاً ممکن است کاملاً ناممکن است نمره‌گذاری می‌شود پرسشنامه از ۵ زیرمقیاس تشکیل شده است که شامل ارتباط سازنده، ارتباط طلبکار بدهکار، الگوی ارتباطی زن طلبکار مرد بدهکار، الگوی ارتباطی مرد طلبکار زن بدهکار و کناره‌گیری متقابل تشکیل شده است که در نسخه اصلی میزان آلفای کرونباخ برای این خرده مقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۷۸، ۰/۶۹، ۰/۶۸، ۰/۷۲ و ۰/۶۶ است (۳۶). صمدزاده و همکاران (۳۷) در پژوهش خود نشان دادند که ضریب آلفای کرونباخ در این پرسشنامه ۰/۷۶ برای نمره کل مقیاس به دست آمده است. در پژوهش حاضر ضریب آلفای کرونباخ برای زیرمقیاس‌ها به ترتیب برابر با ۰/۸۹۱، ۰/۷۹۹، ۰/۹۰۲، ۰/۸۵۶، ۰/۸۴۴ محاسبه شده است.

پرورش‌نامه سازگاری اجتماعی: پرسشنامه سازگاری اجتماعی در سال ۱۹۶۱ توسط بل به منظور تعیین سازگاری اجتماعی تدوین و طراحی شد، این پرسشنامه از ۵ خرده مقیاس سازگاری در خانه، سازگاری بهداشتی، سازگاری اجتماعی، سازگاری عاطفی و سازگاری شغلی تحصیلی تشکیل شده است، این پرسش‌نامه از ۳۲ سوال تشکیل شده است و روش نمره‌گذاری در این پرسش‌نامه صفر و یک خواهد بود و گزینه‌های آن بله، خیر و نمی‌دانم هستند، بر این اساس دامنه نمره در این پرسش‌نامه بین ۰ تا ۳۲ است (۳۸). بل (۳۸) ضرایب اعتبار را برای خرده مقیاس‌های سازگاری در خانه، سازگاری بهداشتی، سازگاری اجتماعی، سازگاری عاطفی، سازگاری شغلی و برای کل آزمون به ترتیب ۰/۹۱، ۰/۸۱، ۰/۸۸، ۰/۹۱، ۰/۸۵ و ۰/۹۴ گزارش کرده است. در پژوهش میکائیلی و امام زاده (۳۹) پایایی این پرسش‌نامه با روش آلفای کرونباخ محاسبه شد و این مقدار برابر با ۰/۸۴ برای کل پرسش‌نامه بدست آمده است. ضریب آلفای کرونباخ در پژوهش حاضر برای کل پرسش‌نامه ۰/۷۸۵ بدست آمده است.

بسته آموزشی رفتاردرمانی دیالکتیک زمان و محتوای جلسات مورد تأیید اساتید قرار گرفت، سپس این بسته درمان در ۸ جلسه ۷۵ دقیقه‌ای بر روی گروه آزمایش اجرا گردید اما گروه گواه مداخله‌ای دریافت نکرد.

جلسه اول: شرکت‌کنندگان به یکدیگر معرفی شدند و مهارت‌های اولیه تحمل‌پریشانی را تمرین کردند، بیان اهداف اصلی و فرعی و گفتگو با شرکت‌کنندگان، بیان چارچوب و قوانین، آشنایی شرکت‌کنندگان با مهارت‌های اساسی تحمل‌پریشانی، آگاهی و حواس‌پرتی خود آرام‌بخش از طریق حس شنوایی و بینایی و تمرین آنها. تکلیف: تمرکز بر رویدادهای عاطفی، ثبت وقایع و نوع مهارت‌های به کار گرفته شده است.

جلسه دوم آشنایی شرکت‌کنندگان با مهارت‌های پیشرفته تحمل‌پریشانی، دستور کار: بحث گروهی در مورد رویدادهای عاطفی هفته گذشته، تمرین احساس لحظه با استفاده از تمرینات تمدد اعصاب، تمرکز ذهن بر زمان حال، و تمرین تنفس آگاهانه.

جلسه سوم: آموزش مهارت‌های اساسی آگاهی، انجام تمرینات تمرکز برای یک دقیقه، تمرین تجربیات درونی و بیرونی، تمرین توصیف احساسات، و تمرین توجه آگاهانه. تکلیف: ثبت احساسات آشفته و راهبرد مناسب برای مواجهه با آنها.

جلسه چهارم: آموزش مهارت‌های پیشرفته توجه آگاهانه، تمرین قضاوت‌های منفی، ارائه سابقه‌ای از افکار برای شروع توجه

جلسه هشتم: مهارت‌های اساسی و پیشرفته برای ارتباط موثر، شناسایی آنچه می‌خواهید و تمرین سبک‌های ارتباطی. تمرین: تنظیم خواسته‌ها، طرح یک درخواست ساده، نوشتن پیش‌نویس‌های مدبرانه، گوش دادن مشتاق، و تمرین نه گفتن. در این مطالعه برای تجزیه و تحلیل داده و بررسی فرضیه‌های پژوهش از تحلیل کوواریانس چندمتغیره در سطح معناداری $p < 0.05$ استفاده شده است که این داده‌ها با نرم‌افزار SPSS-24 تحلیل شدند.

یافته‌ها

ابتدا اطلاعات جمعیت‌شناختی مورد بررسی قرار گرفت، میانگین سن افراد گروه آزمایش و گواه به ترتیب برابر با ۲۸/۱۴ و ۲۶/۸۷ سال بود. سطح تحصیلات در گروه آزمایش ۵ نفر دیپلم و فوق دیپلم، ۷ نفر لیسانس و ۳ نفر ارشد و بالاتر بودند، و در گروه گواه ۴ نفر دیپلم و فوق دیپلم، ۷ نفر لیسانس و ۴ نفر ارشد و بالاتر بودند که نتایج آزمون خی دو حکایت از عدم تفاوت بین تحصیلات دو گروه داشته است. در ادامه میانگین و انحراف معیار متغیرهای پژوهش ارایه شده که در جدول شماره ۱ آمده است.

آگاهانه در زندگی روزمره. تکلیف: تمرین توجه آگاهانه و ثبت نتیجه.

جلسه پنجم: کاوش توجه آگاهانه، بهبود مهارت‌های ذهن‌آگاهی همراه با شفقت، حفظ محبت نسبت به خود و دیگران، فعالیت مدیتیشن برای رسیدن به آرامش و آرامش.

جلسه ششم: مهارت‌های ضروری تنظیم هیجان، هیجان: چیست و چگونه عمل می‌کند؟ تمرین: شناخت و ثبت احساسات، شناسایی رفتارهای خود زیان‌آور، کاهش آسیب‌پذیری شناختی (استفاده از افکار مقابله‌ای و ایجاد تعادل بین افکار و احساسات). تمرین: ناسازگاری فکر و احساس و افزایش عواطف مثبت. تکلیف: ثبت احساسات تجربه شده در طول هفته. احساسات باید با ابعاد چندگانه (محرک رویدادها، تغییرات فیزیکی، حالات چهره و میل به عمل) ثبت شوند.

جلسه هفتم: مهارت‌های پیشرفته تنظیم هیجان، توجه آگاهانه به احساسات بدون قضاوت کردن آنها، برخورد با احساسات، اقدام در برابر امیال شدید هیجانی، برنامه‌ریزی برای مقابله و حل مسئله. تکلیف: تکمیل برگه‌ای به صورت هفتگی برای تنظیم هیجان.

جدول ۱. میانگین و انحراف معیار متغیرهای پژوهش در مراحل پیش‌آزمون و پس‌آزمون

متغیر	گروه	پیش‌آزمون		پس‌آزمون	
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار
سبک ایمن	آزمایش	۸/۵۳	۳/۲۴	۱۰/۳۳	۳/۰۸
	کنترل	۷/۸	۳/۴	۷/۶	۳/۴۴
سبک اضطرابی	آزمایش	۱۲/۴۷	۳/۶۸	۱۱/۴	۳/۵۶
	کنترل	۱۲/۸	۳/۸۵	۱۲/۴۷	۳/۲۷
سبک اجتنابی	آزمایش	۱۱/۲	۲/۹۵	۹/۹۳	۲/۶۸
	کنترل	۱۱/۷۳	۳/۷۵	۱۲/۰۷	۳/۱۹
ارتباط سازنده	آزمایش	۲۵/۶۷	۵/۷۱	۲۸/۵۳	۶/۶۵
	کنترل	۲۴/۷۳	۵/۷۴	۲۳/۹۳	۶/۸
ارتباط طلبکار بدهکار	آزمایش	۵۵/۸	۱۲/۸۳	۵۴/۳۳	۱۱/۹
	کنترل	۵۶/۵۳	۱۳/۵۶	۵۵/۹۳	۱۲/۴۸
الگوی ارتباطی زن طلبکار	آزمایش	۳۰/۲۷	۶/۷۴	۲۷/۴۷	۸/۸۸
	کنترل	۲۹/۴	۷/۷۴	۲۹/۶۶	۹/۰۴
الگوی ارتباطی زن بدهکار	آزمایش	۳۰/۹۳	۶/۶۵	۲۹/۷۳	۷/۶۱
	کنترل	۲۹/۵۳	۸/۰۲	۲۸/۸۷	۷/۴
کناره‌گیری متقابل	آزمایش	۲۷/۸	۶/۹۸	۲۲/۴	۷/۲۹
	کنترل	۲۸/۱۳	۷/۷۳	۲۷/۸	۸/۸۷
سازگاری بین فردی	آزمایش	۲۱/۴۷	۵/۲۹	۱۷/۶	۴/۷۹

جدول ۱. میانگین و انحراف معیار متغیرهای پژوهش در مراحل پیش‌آزمون و پس‌آزمون

متغیر	گروه	پیش‌آزمون		پس‌آزمون	
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار
کنترل		۳۰/۰۷	۴/۶	۲۰/۴۷	۵/۵۲

جدول ۲. نتایج آزمون تحلیل کواریانس چندمتغیره نمرات سبک‌های دل‌بستگی، الگوهای ارتباطی و سازگاری بین‌فردی در دو گروه آموزش و کنترل در مرحله پس‌آزمون

اثرات	آزمون	ضریب	F	درجه آزادی فرض	درجه آزادی خطا	سطح احتمال	اندازه اثر
گروه	اثر پیلایی	۰/۹۲۶	۱۵/۵۲	۹	۱۱	۰/۰۰۱	۰/۸۲۶
	لامبدای ویلکز	۰/۰۹۵	۱۵/۵۲	۹	۱۱	۰/۰۰۱	۰/۸۲۶
	اثر هتلینگ	۱۲/۴۸	۱۵/۵۲	۹	۱۱	۰/۰۰۱	۰/۸۲۶
	بزرگ‌ترین ریشه روی	۱۲/۴۸	۱۵/۵۲	۹	۱۱	۰/۰۰۱	۰/۸۲۶

پیش از تحلیل کواریانس چندمتغیره رعایت‌شدن پیش‌فرض‌های نرمال بودن نمرات و پیش‌فرض‌های تحلیل کواریانس یعنی هم خطی چندگانه، همگنی واریانس‌ها و همگنی رگرسیون مورد بررسی قرار گرفت، با توجه سطح معناداری آزمون شاپیرو ویلکز برای متغیرهای پژوهش که بیشتر از ۰/۰۵ بود نشان می‌دهد داده‌ها نرمال بودند، سطح معناداری

در آزمون لوین برای متغیرهای پژوهش حکایت از تأییدشدن مفروضه برابر واریانس‌ها دارد، سطح معناداری آزمون ام باکس برای با ۰/۴۶ به‌دست‌آمده است که نتیجه حاکی از تأییدشدن این مفروضه دارد. باتوجه به تأییدشدن مفروضه‌های تحلیل کواریانس چندمتغیره نتایج جدول کواریانس چندمتغیره در ادامه گزارش شده است.

جدول ۳. نتایج تحلیل کواریانس تک متغیره جهت بررسی تفاوت گروه‌ها در متغیرهای پژوهش

متغیرهای پژوهش	مجموع مجذورات	درجه آزادی	میانگین مجذورات	F	معنی‌داری	اندازه اثر
ایمن	گروه	۱	۳۱/۹۹۲	۱۸/۲۹	۰/۰۰۱	۰/۴۲۳
	خطا	۱۹	۱/۷۴۹			
اضطرابی	گروه	۱	۴/۰۷	۱/۵۵	۰/۲۲۵	۰/۰۵۸
	خطا	۱۹	۲/۶۲۸			
اجتنابی	گروه	۱	۲۴/۱۲	۱۲/۶۲	۰/۰۰۲	۰/۳۳۵
	خطا	۱۹	۱/۹۱۲			
ارتباط سازنده	گروه	۱	۱۰۰/۹۳	۱۵/۶۹	۰/۰۰۱	۰/۴۰۶
	خطا	۱۹	۶/۴۳۲			
ارتباط طلبکار بدهکار	گروه	۱	۲/۶۰۵	۰/۲۷۱	۰/۶۰۸	۰/۰۱۲
	خطا	۱۹	۹/۶۲۴			
الگوی ارتباطی زن طلبکار	گروه	۱	۵۸/۰۸	۵/۴۶	۰/۰۲۸	۰/۱۹۲
	خطا	۱۹	۱۰/۶۳۲			
الگوی ارتباطی زن بدهکار	گروه	۱	۲/۴۶	۰/۱۷۱	۰/۶۸۳	۰/۰۰۷
	خطا	۱۹	۱۴/۴۰۰			
کناره‌گیری متقابل	گروه	۱	۱۶۰/۹۹	۱۷/۷۲	۰/۰۰۱	۰/۴۳۵
	خطا	۱۹	۹/۰۸۴			
سازگاری بین‌فردی	گروه	۱	۱۲۲/۶۶	۱۴/۶۵	۰/۰۰۱	۰/۳۵۲
	خطا	۱۹	۸/۳۷۰			

اجتنابی، ارتباط سازنده، الگوی ارتباطی زن طلبکار، الگوی ارتباطی کناره‌گیری متقابل و سازگاری بین‌فردی تأثیر معناداری داشته است ($p < 0/05$)، اما این مداخله درمانی بر سبک دلبستگی اضطرابی، الگوی ارتباطی طلبکار بدهکار و الگوی ارتباطی زن بدهکار تأثیر معناداری نداشت.

بر اساس نتایج جدول ۳ می‌توان نتیجه گرفت که رفتاردرمانی دیالکتیک، باعث بهبود حداقل یکی از متغیرهای سبک دلبستگی، الگوی ارتباطی و سازگاری بین‌فردی در مرحله پس‌آزمون شده است.

نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده‌ها نشان داد که رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی ایمن، سبک دلبستگی

جدول ۴. آزمون بونفرونی برای مقایسه پس‌آزمون و پیش‌آزمون گروه‌های آزمایش و گواه

متغیرهای پژوهش	عضویت گروهی	تفاوت میانگین	سطح معناداری
دلبستگی ایمن	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	۲/۱۴۱	۰/۰۰۱
دلبستگی اضطرابی	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۰/۷۶۵	۰/۲۲۵
دلبستگی اجتنابی	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۱/۸۶۲	۰/۰۰۲
ارتباط سازنده	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	۳/۸۴۱	۰/۰۰۱
ارتباط طلبکار بدهکار	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۰/۶۱۷	۰/۶۰۸
الگوی ارتباطی زن طلبکار	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۲/۹۱۴	۰/۰۲۸
الگوی ارتباطی زن بدهکار	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۰/۶۰۰	۰/۶۸۳
کناره‌گیری متقابل	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۴/۸۵۱	۰/۰۰۱
سازگاری بین‌فردی	گروه آزمایش در مقایسه با گروه گواه	-۴/۰۸۷	۰/۰۰۱

پیشانی گیجگاهی همراه است (۴۱-۴۰)، چنانچه رفتاردرمانی دیالکتیک بتواند با کمک تکنیک‌های درمانی بر این ساختارهای عصبی مغز تأثیر بگذارد می‌تواند بستر لازم را برای تأثیرگذاری بر سبک‌های دلبستگی فراهم کند در این خصوص منکی و همکاران (۴۲) نشان دادند که درمانی دیالکتیک منجر به افزایش حجم ماده خاکستری در مناطق مغزی مانند قشر کمربندی قدامی، شکنج فرونتال تحتانی و شکنج گیجگاهی فوقانی می‌شود که برای تنظیم احساسات حیاتی هستند، و از طرفی دیگر افرادی که این روش درمان را دریافت کرده بودند کاهش فعال‌سازی را در امیگدال و قشر سینگولیت قدامی را نشان داده‌اند. از این‌رو به نظر می‌رسد که رفتاردرمانی هم واسطه مکانیسم‌های روان‌درمانی و هم تغییرات عصب‌شناختی می‌تواند موجب تغییر در سبک دلبستگی شود.

از دیگر نتایج پژوهش حاضر اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر بهبود سازگاری بین‌فردی بوده است. این یافته با نتایج پژوهش‌های صفا و همکاران (۲۹)، صالحی (۳۰) همراستا بوده است. در حمایت از یافته‌های پژوهش حاضر صالحی و همکاران (۳۰) نشان دادند که رفتاردرمانی دیالکتیک بر افزایش سازگاری اجتماعی تأثیر معناداری داشته است، صالحی (۳۰) در خصوص تأثیر این رویکرد درمانی بر افزایش سازگاری اجتماعی

بحث و نتیجه‌گیری

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، سازگاری بین‌فردی و الگوی ارتباطی زنان مبتلا به اختلال پرخوری عصبی انجام گرفت. نتایج پژوهش حاضر نشان داد که رفتاردرمانی دیالکتیک بر افزایش سبک دلبستگی ایمن و کاهش دلبستگی اجتنابی تأثیر معناداری داشته است. این نتایج همسو با یافته‌های خیبر و همکاران (۲۷)، دونالدپ و مک فتریچ (۲۸) بود. یکی از عوامل موثر در ابتلا افراد به اختلالات خوردن به‌ویژه اختلال پرخوری عصبی سبک دلبستگی نایمن است (۱۰). پاسخگویی و همگامی در تعاملات بین‌فردی با افراد مهم برای روابط بین‌فردی سالم بسیار مهم است، تمرکز درمانی قوی‌تر بر ظرفیت بیمار برای نشان دادن همزمانی در موقعیت‌های دلبستگی ممکن است مشکلات بین‌فردی بیمار را به سمت تعامل حساس و متقابل بهبود بخشد و منجر به بهبود سبک دلبستگی ایمن و کاهش سبک‌های دلبستگی نایمن شود (۳۹). از دیگر دلایل در خصوص تأثیر رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی می‌توان به تغییرات عصب‌شناختی اشاره کرد، در مطالعات مختلفی نشان داده شده است که سبک‌های دلبستگی نایمن با افزایش فعالیت در هر دو نیمه بادمه، کاهش ماده خاکستری مغز و کاهش حجم قشر

موثری برای مدیریت تعارضات خود و نزدیک شدن به دیگران بکار گیرند، از طرف دیگر رفتاردرمانی دیالکتیک از طریق آموزش به افراد آنها را توانمند می کند تا قطب های متضاد افکار، هیجانات و رفتارها در بهتر شدن یا بدتر شدن روابط را به خوبی شناسایی کنند و در این خصوص با شیوه های موثر ارتباطی اقدامات مناسبی در جهت تعامل با دیگران را اتخاذ کنند.

از یافته ها پژوهش حاضر می توان نتیجه گرفت که رفتاردرمانی دیالکتیک بر سبک دلبستگی، الگوی ارتباطی و سازگاری بین فردی تأثیر معناداری داشته است، از این رو روان شناسان و روانپزشکان می توانند برای افزایش سبک دلبستگی ایمن، سازگاری بین فردی، الگوی ارتباطی سازنده و کاهش سبک دلبستگی اجتنابی، الگوی ارتباطی کناره گیر و زن طلبکار، زنان مبتلا به پرخوری عصبی از رفتاردرمانی دیالکتیک و تکنیک های آن استفاده کنند. پژوهش حاضر همانند سایر مطالعات دارای محدودیت های است که می توان به استفاده از روش نمونه گیری در دسترس، استفاده از ابزار خودگزارش دهی و عدم استفاده از مرحله پیگیری اشاره کرد، از این رو پیشنهاد می شود که محققین آتی در مطالعات خود از روش های نمونه گیری احتمالی و مرحله پیگیری استفاده کنند، همچنین محققین آتی می توانند اثربخشی متغیرهای پژوهش را بر روی سایر افراد مبتلا به اختلال خوردن به کار ببرند.

تعارض منافع

بر اساس اعلام نویسندگان بین آنها تضاد منافی وجود نداشت.

حمایت مالی

تمام هزینه های انجام این مطالعه بر اساس هزینه شخصی بوده است.

ملاحظات اخلاقی

در پژوهش حاضر مسائل اخلاقی از جمله رضایت آگاهانه، شناس یکسان افراد شرکت کننده برای عضویت در گروه آزمایش و گواه، محرمانه ماندن اطلاعات، عدم گزارش فردی اطلاعات و تحلیل گروهی نتایج رعایت شده است. همچنین این پژوهش با کد اخلاق IR.IAU.KHUISF.REC.1402.110 از کمیته اخلاق دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوراسگان تأیید شده است.

مشارکت نویسندگان

بیان می کند که در رفتاردرمانی دیالکتیک از طریق آموزش مهارت های بین فردی موثر به فرد کمک می شود تا بتواند ارتباط های سازنده و موثری را در زندگی خود با دیگران ایجاد کند، موقعیت های بین فردی را بهتر درک کند، مشکلات بین فردی را به شیوه ای مطلب حل کنند که این عوامل در نهایت سازگاری اجتماعی افراد را تحت تأثیر قرار می دهد. لو و همکاران (۴۳) نشان دادند که چگونه تفکر دیالکتیکی ممکن است نتایج و پیامدهای مثبتی بر روابط بین فردی داشته باشد، تفکر دیالکتیک به افراد کمک می کند تا از احساسات مثبت در موقعیت های منفی و تحریک کننده بین فردی همراه با خشم و ناامیدی استفاده کنند، همچنین افرادی با سطوح بالای تفکر دیالکتیکی به طور قابل توجهی در تحمل تنش بین احساسات مثبت و موقعیت های منفی موفق تر بودند و پیامدهای و مشکلات نامطلوب کمتری از تنش ها و برخوردهای بین گروهی منفی داشته اند. مک مین و همکاران (۴۴) معتقد است که آموزش رفتاردرمانی دیالکتیک می تواند باعث بهبود ظرفیت تنظیم هیجان در فرد شود که این افزایش توانمندی فرد در تنظیم هیجانات می تواند باعث کاهش استرس و آشفتگی در موقعیت های بین فردی شود و از طرفی دیگر عملکرد مطلوب و سازگاران بین فردی را ارتقا دهد.

نتایج پژوهش حاضر حکایت از آن داشت که رفتاردرمانی دیالکتیک بر افزایش الگوی ارتباطی سازنده و کاهش الگوی ارتباطی کناره گیری متقابل و الگوی ارتباطی زن طلبکار تأثیر معناداری داشته است. پژوهش حبیب الله زاده و همکاران (۳۲) یکی از مطالعاتی است که می توان نتایج آن را همسو با نتایج پژوهش حاضر دانست، آنها در مطالعه خود به این نتیجه دست یافته بودند که رفتاردرمانی دیالکتیک بر افزایش روابط موثر بین فردی تأثیر معناداری داشته است. در مطالعه حمید و همکاران (۳۱) نشان داده شد که رفتاردرمانی دیالکتیک بر کاهش الگوی ارتباطی آشفته تأثیر معناداری داشته است، نتایج این مطالعه نیز می تواند نوع حمایت پژوهشی برای یافته های پژوهش حاضر باشد. شیخ هادی سیروئی و همکاران (۳۳) در پژوهش خود به این نتیجه دست یافتند که رفتاردرمانی دیالکتیک بر افزایش سبک های سازنده حل تعارض و کاهش معنادار سبک های غیر سازنده حل تعارض تأثیر معناداری داشته است که این نتایج حکایت از همسویی با نتایج پژوهش حاضر را دارد، این روش درمانی به افراد کمک می کند تا ضمن پذیرفتن تفاوت های فردی در ارتباط با دیگران، از روش ها و الگوی های ارتباطی

تقدیر و تشکر

مقاله حاضر برگرفته از رساله‌ی نویسنده اول است. بدین وسیله از تمامی شرکت‌کنندگان و افرادی که در اجرای این پژوهش ما را یاری نمودند، تقدیر و تشکر به عمل می‌آوریم.

این مقاله مستخرج از پایان‌نامه کارشناسی‌ارشد نویسنده اول بوده است که کارهای اجرایی و نگارش متن مقاله را بر عهده داشته است و نویسنده دوم راهنمایی پژوهش را بر عهده داشته است.

References

1. Sherly Sh., Soetikno N. Six Years Struggling with Bulimia Nervosa: A Case Study. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research*. 2019; 65: 1-6.
2. Ruchkin V, Isaksson J, Schwab-Stone M, Stickley A. Prevalence and early risk factors for bulimia nervosa symptoms in inner-city youth: gender and ethnicity perspectives. *J Eat Disord*. 2021; 9: 1-13
3. Van Eeden A, Hoeken D, Hoek H. Incidence, prevalence and mortality of anorexia nervosa and bulimia nervosa. *Curr Opin Psychiatry*. 2021; 34: 515–524
4. Barakat S, Maguire S. Accessibility of Psychological Treatments for Bulimia Nervosa: A Review of Efficacy and Engagement in Online Self-Help Treatments. *Int. J. Environ. Res. Public Health*. 2022; 20: 1-27
5. Wu XY, Yin WQ, Sun HW, Yang SX, Li X, Liu HQ. The association between disordered eating and health-related quality of life among children and adolescents: A systematic review of population-based studies. *PLoS ONE*. 2019; 14 (10): 1-17
6. Levinson Ch, Zerwas S, Calebs B, Forbush K, Kordy K, et al. The Core Symptoms of Bulimia Nervosa, Anxiety, and Depression: A Network Analysis. *J Abnorm Psychol*. 2017; 126(3): 340–354.
7. Han S, Kahn J. Attachment, Emotion Regulation Difficulties, and Disordered Eating Among College Women and Men. *The Counseling Psychologist*. 2017; 45(8): 1066–1090.
8. Byrow Y. The influence of adult attachment style on social anxiety. A dissertation submitted in partial fulfillment of the requirements of the degree of Doctor of Philosophy Department of Psychology, Macquarie University. 2015
9. Jewell T, Apostolidou E, Sadikovic K, Tahta K, Liston, S. Attachment in individuals with eating disorders compared to community controls: A systematic review and meta-analysis. *Int J Eat Disord*. 2023; 56:888–908.
10. Rossi E, Cassioli E, Martelli M, Melani G, Hazzard VM, et al. Attachment insecurity predicts worse outcome in patients with eating disorders treated with enhanced cognitive behavior therapy: A one-year follow-up study. *International Journal of Eating Disorders*. 2022; 55: 1054–1065.
11. Waddleton C. The Developmental Role of Attachment in Anxiety and Depression. Grenfell Campus, Memorial University of Newfoundland and Labrador. 2017
12. Ghalandari S, Borjali A, Bagheri S. Prediction of eating behavior model based on attachment style and anxiety mediation. 2021; 81(1): 25-32
13. Sagone E, Commodari E, Indiana ML, La Rosa VL. Exploring the Association between Attachment Style, Psychological Well-Being, and Relationship Status in Young Adults and Adults—A Cross-Sectional Study. *Eur. J. Investig. Health Psychol. Educ*. 2023; 13: 525–539.
14. Monteleone AM, Cascino G, Ruzzi V, Maratoti N, et al. Non-verbal social communication in individuals with eating disorders: an ethological analysis in experimental setting. *Anorexia, Bulimia and Obesity*. 2022; 27: 3125–3133
15. Farukuzzaman AH, Rahman M. Communication Pattern in Social Work Practice: A Conceptual Framework. *International Journal of Research in Sociology and Anthropology*. 2019; 5(2): 32-43
16. Botta R, Dumlao R. How Do Conflict and Communication Patterns Between Fathers and Daughters Contribute To or Offset Eating Disorders. *HEALTH COMMUNICATION*. 2022; 14(2): 199–219

17. Harrison A. Experimental Investigation of Non-Verbal Communication in Eating Disorders. *Psychiatry Research*. 2021; 297: 1-10
18. Ung EM, Erichsen C, Poulsen S, Lau M, et al. The association between interpersonal problems and treatment outcome in patients with eating disorders. *Journal of Eating Disorders*. 2017; 5(53): 1-10
19. Commodari E, La Rosa VL, Sagone E, Indiana ML. Interpersonal Adaptation, Self-Efficacy, and Metacognitive Skills in Italian Adolescents with Specific Learning Disorders: A Cross-Sectional Study. *Eur. J. Investig. Health Psychol. Educ*. 2022; 12: 1034-1049.
20. Kaur S, Sharma S. Gender Differences in Social Adjustment and Interpersonal Support among Undergraduate Students. *International Journal of Bio-resource and Stress Management*. 2022; 13(1): 53-61
21. Arcelus J, Haslam M, Farrow C. The role of interpersonal functioning in the maintenance of eating psychopathology: A systematic review and testable model. *Clinical Psychology Review*. 2013; 33(1): 156-167
22. Monterubio G, Fitzsimmons E, Wilfley D. Interpersonal Dysfunction as a Risk Factor for Eating Disorders. *Encyclopedia of Feeding and Eating Disorders*. 2015; 29: 1-6
23. Lammers M, Vroling M, Crosby R, Strien T. Dialectical behavior therapy adapted for binge eating compared to cognitive behavior therapy in obese adults with binge eating disorder: a controlled study. *Journal of Eating Disorders*. 2020; 8: 27, 1-11
24. Hughes AJ, Botanov Y, Beier M. Dialectical behavior therapy skills training for individuals with multiple sclerosis and their support partners: A pilot randomized controlled trial. *Multiple Sclerosis and Related Disorders*. 2022; 59, 1-10
25. Gottlieb AL, Klinger Ch, Sampaio D. Introduction to Dialectical Behavior Therapy for Psychiatrists and Psychiatry Residents. *Advances in Psychiatry and Behavioral Health*. 2022; 2: 241-251
26. Mehlum L. Mechanisms of change in dialectical behaviour therapy for people with borderline personality disorder. *Current Opinion in Psychology*. 2021; 37: 1-5
27. Khabir L, Mohamadi N, Rahimi C, Dastgheib D. The Effectiveness of Group Therapy Based on Mentalization and Dialectical Behavior on Attachment Styles, Social Cognition, Mentalization: A Randomized Controlled Clinical Trial. *Middle East J Rehabil Health Stud*. 2021; 8(1):134-149. [Persian]
28. Dunlop B, McFetridge MA. Attachment style and clinical outcome within a DBT-informed Therapeutic Community. *The International Journal of Therapeutic Communities*. 2020; 6: 1-12
29. Safa Y, Nikooei F, Hayati G. The effectiveness of dialectical behavior therapy on marital adjustment and intimacy of women with marital conflicts. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal(RRJ)*. 2022; 10(12): 170-181. [Persian]
30. Salehi M, Beshlideh, K, Hamid N, Hamid N. compare the effectiveness of holographic reprocessing and dialectical behavioral therapy on affective control and social adjustment of depressed suicidal patients. *Studies in Medical Sciences*. 2020; 30(11): 922-939. [Persian]
31. HAMID N, REZAEI R, BASHLIDEH K, SHEHNIYAILAGH M. The Comparison of Effectiveness of Dialectical Behavioral Therapy (DBT) and Schema Therapy (ST) in Reducing the Severity of Clinical Symptoms (Disruptive Communication, Emotiona Deregulation and Behavioral Deregulation) of Borderline Personality Disorder in Iran. *P J M H S*. 2020; 14(2): 1354-1363. [Persian]
32. Habibalazadeh H, Shafiabady A, Ghamari M. Comparison of the Effectiveness of Self-Regulated Couple Therapy through Dialectical Behavioral Therapy on Reducing Couple Burnout in Divorce Applicants. *Journal of Applied Psychological Research*. 2021; 11(4): 181-199. [Persian]

33. Sheykhkhadi Sirouei R, Madani, Y, Gholamali Lavasani. Effectiveness of Dialectical Behavioral Therapy on Conflict Management Styles of High-Conflicted Couples. *Community Health Journal*. 2018; 11(4): 47-55. [Persian]
34. Hazan C, Shaver P. Romantic love conceptualized as an attachment process. *Journal of Personality and Social Psychology*,. 1987; 52(3): 511-524.
35. Rahimian Boger A, Nouri A, Arizi H, Molavi H. The relationship between attachment style and job satisfaction and stress. *Journal of Psychiatry and Clinical Psychology*. 2007;13(2): 148-157. [Persian]
36. Christensen A, & Sullaway M. Communications Patterns Questionnaire. Unpublished questionnaire. University of California, Los Angeles. 1984
37. Samadzadeh M, Shoairi M, Mahdovian A, Javidi N. Questionnaire of communication patterns: reliability and validity. *Family Counseling and Psychotherapy Quarterly*. 2013; 3(1), 128-159. [Persian]
38. Bell HM. *Bell Adjustment Inventory Manual*. California: Consulting Psychological Press INC. 1962
39. Mikaeli Manieh F. Madadi Imamzadeh Z. Investigating the relationship between emotional and social intelligence with a disciplinary sentence and comparing it with students without a sentence of Urmia University. *Psychology of Tabriz University*. 2008; 3(11): 99-121. [Persian]
40. Bernheim D, Gander M, Keller F, Becker M, et al. The role of attachment characteristics in dialectical behavior therapy for patients with borderline personality disorder. *Clin Psychol Psychother*. 2019. 26(3):339-349
41. Fayazi M, Arsalandeh F, Hasani J, Mashhadi M. Psychoneuroimmunology of Attachment: A review study. *Rooyesh-e-Ravanshenasi*, 2020; 9(4): 159-171. [Persian]
42. Norman L, Lawrence N, Iles A, Benattayallah A, & Karl A. Attachment-security priming attenuates amygdala activation to social and linguistic threat. *Social cognitive and affective neuroscience*. 2014; 10(6): 832-839
43. Mancke F, Schmitt R, Winter D, N. Herpertz SC, Schmahl C. Assessing the marks Journal Pre-proof of change: how psychotherapy alters the brain structure in women with borderline personality disorder. *J Psychiatry Neurosci*. 2018; 43: 171-181.
44. Lu M, Yang X, Fung HH, and Hamamura T. Is positive emotion an amplifier or a buffer? It depends: dialectical thinking moderates the impact of positive emotion on intergroup conflicts. *Emotion*. 2020; 20: 700-712.
45. McMMain SF, Fitzpatrick S, Boritz T, Barnhart R, Links P, Streiner DL. Outcome Trajectories and Prognostic Factors for Suicide and Self-Harm Behaviors in Patients With Borderline Personality Disorder Following One Year of Outpatient Psychotherapy. *J Pers Disord*. 2018; 32: 497-512.

